

teatre

Paradís pintat
de Ferruccio Cainero
i Pepa Plana

LA GALERIA

música Els afores Renaldo i Clara • llibres El pare, de Josep M. Ruiz Manent • gastronomia La complexitat de coure un ou

Molts personatges porten una vida que no els omple i desitgen canviar-la.

—L'ésser humà és un ésser dividit. Vivim en una ànsia permanent per unir el que som i el que volem ser. La unió és impossible, però, i no podem assolir mai la plenitud total.

—Per què en Manel Garcia, el protagonista, creu que per arribar a la plenitud ha de deixar llast?

—En el personatge del Manel volia reflectir la tensió que hi pot haver entre estar en pau amb l'entorn —amb la família, amb la societat— i tenir pau interior. En Manel, que està fart de la vida que porta, pega un cop de puny sobre la taula i diu que ja n'hi ha prou. Vol estar en pau amb ell mateix fent el mínim mal a la família. Per això conclou que necessita deshipotecar-se, fer esclatar el gra de pus format per tota la pila de coses que s'ha hagut d'empassar durant anys.

—El retrat i l'evolució de la família Garcia són centrals en la novel·la.

—Partint de la família Garcia he mirat de reflectir com ha evolucionat la societat catalana dels últims cinquanta anys. És una societat que era tradicional, en general conservadora, amb uns rols molt definits —l'home és així, la dona és així— i que, aquests últims temps, ha evolucionat positivament: per la prosperitat aconseguida, per l'accés a l'educació... De cop i volta, però, molta gent ha vist com aquelles eines de progrés que eren útils en el passat han deixat de ser-ho. Tot això configura l'escenari de la novel·la, amanida per tota mena de crisis personals i socials.

—Un problema de l'impacte de la crisi en els Garcia és que, després de trenta anys de seguretat i benestar, estan desentrenats per afrontar l'adversitat.

—El discurs victimitzador que ha acompanyat la crisi l'ha empitjorada, perquè ha fet que molta gent perdés la confiança en les seves capacitats per tirar endavant. És clar que hi ha gent que les passa molt putes, però no té sentit que, si un jove acaba la universitat i no té de seguida una bona feina, senti que el món s'acaba.

—El pare d'en Manel ha prioritzat la feina abans que la família.

RBA

Antoni Vives

«Novel·lísticament, les ciutats com Barcelona donen molt de si: són fàbriques de convivència»

L'economista, polític i escriptor Antoni Vives (Barcelona, 1965) continua edificant una robusta obra narrativa. La seva última novel·la és *Passió, mort i resurrecció de Manel Garcia* (Proa), un fresc vigorós, convuls i plural de la Barcelona contemporània.

Entrevista de Pere Antoni Pons

Passió, mort i resurrecció de Manel Garcia

ANTONI VIVES

Editorial Proa
Barcelona, 2016
588 pàgines

—Crec que cal reivindicar la plenitud relacionada amb la feina. El món modern tendeix a separar lleure i feina, i això és fal·laç. La feina dignifica l'home. Avui s'assumeix poc que allò que tenim ens ho hem de guanyar. Ara bé: el pare del Manel té una part buida de la seva vida, que és l'afectiva. Com que he fet una novel·la i no un assaig, les bones intencions poden tenir resultats nefastos i les males intencions, conseqüències positives.

—La seva tasca política a l'Ajuntament de Barcelona ha enriquit la seva faceta de novel·lista?

—Com a tinent d'alcalde i regidor d'urbanisme, tractava amb la senyora Maria de Nous Barris i amb el gran grup inversor que volia instal·lar-se a Barcelona amb un projecte que podia crear centenars de llocs de treball. Són experiències que m'han enriquit molt personalment, és clar. Jo escric novel·les perquè sento que tinc prou materials a l'abast per generar miralls, els quals poden ser útils sociològicament o sentimentalment per al lector. El novel·lista fa que el lector surti d'ell mateix i es concentra en els altres. En aquest sentit, Barcelona dona molt de si, perquè, com totes les ciutats, és una fàbrica de convivència.

—En termes històrics, aquesta novel·la complementa *El somni de Farringdon Road*, *Les banderes de l'1 d'abril* i l'anterior a aquesta, *I demà el paradís*.

—Tenia molt pensat tot el cicle. Volia començar amb la Guerra Civil, perquè conforma el que encara som. Volia continuar amb la postguerra, mostrant-la des del punt de vista dels que van guanyar la guerra però van perdre la postguerra. Després volia mostrar com tot allò va cristal·litzar als anys 60 i 70. I he acabat amb la Barcelona d'ara mateix. I tot aquest període volia explicar-lo des del gruix de vivències humanes que dona el gènere de la novel·la.